

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 6 czerwca 2014 r. powódka (...) sp. z o.o. wniosła przeciwko Zakładowi Budowlano- (...) sp. z o.o. sp.k. w O. o ustalenie że pomiędzy powodem , jako wynajmującym a najemcą P. P. oraz M. P. prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą P. P., (...) s.c. stosunek najmu na podstawie umowy najmu z dnia 17.04.2009 r. skutkuje przyjęciem iż w zakresie indeksacji prawidłowa wykładnia umowy, a co za tym idzie zobowiązania stron polegają na tym, iż :

- Pierwsza indeksację wynajmujący może przeprowadzić za okres od 17 kwietnia 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. , co skutkować będzie ustaleniem czynszu na dzień 1 stycznia 2012 r.
- Następna indeksację wynajmujący może przeprowadzić na dzień 1 stycznia 2013 r. na podstawie wskaźnika inflacji za rok 2012.
- Zastosowanie indeksacji jest uprawnione dopiero wtedy gdy wskaźnik inflacji przekroczy poziom 2% w skali roku

Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała na zapis §9 umowy zawartej pomiędzy stronami o roboty budowlane i wynajem. W tym miejscu znajdują się postanowienia umowy stanowiące o zobowiązaniu pozwanego do wynajęcia lokali o przeznaczeniu handlowym w galerii handlowej która zgodnie z innymi zapisami tejże umowy miała zostać przez powoda zbudowana oraz o powiązaniu wysokości wynagrodzenia za wykonane prace z przychodów z czynszu. Zgodnie z tą umową został zbudowany obiekt – Centrum Handlowe Galeria (...) w O. a jego lokale handlowe – wynajęte. Pozwany zawierał umowy najmu powierzchni handlowej. Między stronami powstał spór o sposób rozumienia zawartych przez pozwaną umów najmu , w zakresie dotyczącym sposobu indeksacji wysokości czynszu z najmu, co z kolei miało znaczenie dla obliczenia wysokości wynagrodzenia pomiędzy stronami, w rozumieniu §9 w.w. umowy. Jedną z wielu umów najmu zawieranych przez pozwaną wg ustalonego przez pozwanego wzorca była umowa zawarta z „P. P., (...) s.c.” z dnia 17. kwietnia 2009 r. Przedmiotem sporu jest w zasadzie wyłącznie interpretacja § 3.2 umowy zawartej pomiędzy pozwaną a P. P. , M. P. –wspólnikami spółki cywilnej o tej samej nazwie.

Powódka zakwestionowała, że pozwana mogła w oparciu o w.w. zapis dokonać indeksacji wysokości czynszu dwukrotnie w okresie od 17 kwietnia 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. twierdząc, że wolno było mu to uczynić dopiero na dzień otwarcia przezeń wzniesionej galerii handlowej (14.10.2011 r.).

Powódka także podniosła wątpliwość co do treści zapisu umowy, z którego wynika że wysokość indeksacji jest związana ze wskaźnikiem inflacji, ale nie może być niższa niż 2% w skali roku, kwestionując przy tym że prowadzi to do indeksacji na poziomie 2% nawet przy niższej inflacji – jako postanowienia umownego sprzecznego z zasadami współzycia społecznego i celem umowy.

W przedmiocie interesu prawnego w ustaleniu prawa, powódka wskazała że pozwany w oparciu o kwestionowaną przez powódkę wykładnię powoda oszacował wyższe wynagrodzenie – i związku z czym zażądał wyższego wynagrodzenia na podstawie §9 umowy pomiędzy stronami. Wynikła stad niepewność co do praw i obowiązków stron stanowi o zagrożeniu interesów powódki ze strony pozwanej i ma służyć zapobieżeniu dalszym sporom opartym na podobnych podstawach faktycznych.

W odpowiedzi na pozew pozwana zaprzeczyła twierdzeniom powódki podniesionym co do wykładni przepisów, podkreślając przy tym że zastosowana przez nią wykładnia jest zgodna z celem umowy i zasadami współzycia społecznego a ponadto wynika z dosłownego brzmienia tychże zapisów umownych. (pozew, k. 3-5)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, podnosząc, że sposób wykładni treści ww. umowy przedstawiany przez stronę powodową, a sporny zapis tej umowy winien być rozumiany tak jak na etapie sporów przedsądowych przedstawiała to pozwana (odpowiedź na pozew k. 84-86)

Sad ustalił co następuje:

Powódka – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należy m.in. Realizacja projektów budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków oraz wynajem i zarządzanie nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi. Na skutek przejęcia uchwałą z dnia 21 marca 2011 r. spółki Galeria (...) powódka, jako przejmująca całość jej majątku jest następcą prawnym tej spółki. (odpis z KRS powódki, k. 6-9)

Pozwana – Zakład Budowlano (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należy m.in. roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków oraz działalność związana z obsługą rynku nieruchomości (odpis z KRS pozwanej, k. 92-99).

Pozwana i powódka zawarły umowę o roboty budowlane oraz o wynajem z dnia 17 lutego 2010 r. Umowa ta obejmowała wybudowanie przez stronę pozwaną galerii handlowej i jej wynajęcia w zamian za wynagrodzenie w zryczałtowanej wysokości uzależnionej od postępów prac budowlanych i stopnia osiągniętej komercjalizacji tj. wynajęcia lokali handlowych ściśle określonym najemcom w budowanej galerii. Umowa ta została zawarta w Języku Polskim i Niemieckim. (Umowa k. 12-41 , w szczególności §1, §2, §3 i §9 oraz preambuła tejże umowy).

Galeria (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarła w dniu 17 kwietnia 2009 r. umowę najmu lokalu użytkowego z M. P. i P. P. prowadzącymi działalność gospodarczą pod firma (...), M. P.” spółka cywilna. Wzór umowy najmu lokali w Galerii (...) został przygotowany przez spółkę Galeria (...) sp. z o.o., której prokurentem był w tym czasie R. T. (1) biorący czynny udział w jego sporządzaniu. Zawarcie umowy poprzedzały rozmowy z najemcami, wynikiem ustaleń z których był aneks do umowy najmu podpisywany wraz z podpisaniem ogólnego wzoru umowy. Dopiero wzór z aneksem stał się umowa wiążąca powyższe strony (umowa k. 42- 60, aneks k.88-91, zeznania świadków: R. T. (1), P. P., M. P. – e-protokół rozprawy z 9.03.2015 r., okoliczność bezsporna).

Umowa ta miała w zasadzie adhezyjny charakter – zmiany wniesione aneksem służyły właściwie wyłącznie dopasowaniu treści umowy do charakteru działalności, która miała zostać podjęta w wynajętym lokalu. Kwestie takie jak wysokości i sposób płatności czynszu oraz sposób obliczania tzw. indeksacji czynszu (jego waloryzacji) nie był przedmiotem negocjacji pomiędzy wynajmującym a najemcami. (zeznania świadków jw)

Zapis art. 3 umowy dotyczył kwestii czynszu najmu, przy czym jego ustęp 2 miał następujące brzmienie:

„3.2 Indeksacja

Wysokość Czynszu Podstawowego określona w powyższym pkt 3.1.1 oraz wysokość Opłaty Marketingowej określona w pkt 4.5 Umowy Najmu będzie automatycznie podwyższana (waloryzowana) zgodnie z poniższymi warunkami, a podwyższenie takie nie będzie traktowane jako zmiana niniejszej umowy i nie będzie wymagało sporządzenia i podpisania aneksu do umowy.

Określona w pkt 3.1.1 stawka czynszu podstawowego ustalona za metr kwadratowy powierzchni pomieszczenia będzie począwszy od Daty Otwarcia [art. 2.1.2. umowy dniu oficjalnego otwarcia centrum handlowego] corocznie zwiększana proporcjonalnie do wskaźnika HICPs. Pierwsza waloryzacja nastąpi za okres od dnia zawarcia niniejszej umowy do końca roku kalendarzowego, w którym nastąpi Dzień Otwarcia, zaś kolejne podwyższenia będą następować ze skutkiem od dnia 1 stycznia każdego kolejnego roku kalendarzowego. W przypadku zmiany stawki czynszu, Wynajmujący prześle Najemcy informację o jego nowej wysokości wraz z wyszczególnioną wysokością HICPs. Jednakże w przypadku, gdy wskaźnik waloryzacji będzie ujemny, Najemca zobowiązany będzie do zapłaty Czynszu

w wysokości należnej za poprzedni okres. (...). Bez względu na powyższe zapisy podwyższenie stawki Czynszu nie może być mniejsze niż 2% rocznie. (...)” (umowa k. 46 oznaczeniem (...) pominięte fragmenty dotyczą ustaleń co do wskaźnika waloryzacji na wypadek zaprzestanie publikacji wskaźnika (...) oraz zasad waloryzacji opłaty marketingowej)

Powyżej wspomniany zapis o indeksacji czynszu w wzorze umowy najmu pomiędzy pozwanym a najemcami lokalu użytkowego stał się przedmiotem sporu pomiędzy Zakład Budowlano - (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. , czego przejawem był wniosek o zawezwanie do próby ugodowej złożony w 2013 r. przez Zakład (...) sp. z o.o. przeciwko (...) sp. z o.o. Umowa o roboty budowlane która łączyła te podmioty była skonstruowana w taki sposób, że Zakład Budowlano - (...) sp. z o.o. miał wybudować i wynająć lokale oraz przekazać czynsz (...) sp. z o.o. , a ten z kolei zapłacić mu wynagrodzenie w zryczałtowanej wysokości oraz premie za osiągnięcie określonych zysków z przychodów z najmu. Z uzasadnienia wniosku wynika że Zakład (...) sp. z o.o. zgodnie z pisemną uwagą (...) sp. z o.o. skorygował poprzez obniżenie wysokości faktury obejmujące zapłatę z tytułu zebranych czynszów. Zarazem w związku z obniżeniem przelanych kwot uzyskanych z czynszu obniżeniu uległa premiova część wynagrodzenia Zakładu (...) sp. z o.o.

Wnioskodawca w zawezwaniu do próby ugodowej wniosł nie tylko zapłatę różnicy pomiędzy kwotą wynagrodzenia premiowego obliczoną przez siebie a kwotą obliczoną przez przeciwnika, ale także zawarł w próbie ugodowej wniosek o ujednoczenie sposobu obliczania przez obie strony wysokości należnego od najemców galerii handlowej czynszu – obie strony bowiem samodzielnie obliczały należny od najemców czynsz, a rozbieżna interpretacja co do sposobu jego obliczania, była bezpośrednio związana z obliczaniem, jako jego podstawa, wynagrodzenia premiowego dla Zakładu (...) sp. z o.o.

Powództwo wytoczone w dniu 6 czerwca 2014 r. w niniejszej sprawie o ustalenie prawa, dotyczy tego samego problemu, co poruszony we wcześniejszym zawezwaniu do próby ugodowej i antycypując jednak rozważania, jakie będą przedmiotem kolejnej części uzasadnienia, wskazać należy, że spór w sprawie dotyczył interpretacji jednego konkretnego zapisu umowy najmu, jaką był zapis o indeksacji. Jedyną różnicą w stanie faktycznym w stosunku jest odwołanie się do konkretnej umowy najmu jaką pozwany zawarł z M. P. i P. P., który nie różnił się w zakresie zapisów o indeksacji od wzoru umowy do którego odnosił się wniosek o zawezwanie do próby ugodowej.

(wniosek o zawezwanie k. 61-65)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych, których prawdziwość nie była kwestionowana i nie budzi wątpliwości oraz zeznań świadków, których wiarygodności również nie podlegała wątpliwościom.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako nieusprawiedliwione co do zasady, podlega oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie powódka domagała się ustalenia, że pomiędzy powodem jako wynajmującym a najmującymi na podstawie najmu lokalu z umowy najmu z 17 kwietnia 2009 r. art. 3.2, należy wyklądać w sposób który wyklucza indeksacje (waloryzację) gdy stopa ustalonego wskaźnika inflacji nie przekracza 2% w skali roku oraz że pozwana nie mogła dokonać wielokrotnie indeksacji (waloryzacji) wysokości czynszu na koniec roku 2009 i 2010, stosując skapitalizowaną stawkę z roku poprzedniego przy obliczaniu indeksacji na kolejny rok w okresie poprzedzającym, a w okresie przed rozpoczęciem najmu.

Podstawą żądania powódki jest art. 189 KPC, zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Przy czym podnosi się, że interes prawny – tak zwana przesłanka skuteczności, decyduje o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń strony powodowej –zwanej przesłanką zasadności powództwa z art. 189 KPC. Należy interes ten ujmować szeroko, także ponad stosunki łączące bezpośrednio strony sporu

Legitymacja do poszukiwania ochrony prawnej na podstawie art. 189 k.p.c. przysługuje każdemu, kto twierdzi, że ma interes prawny w ustaleniu stosunku prawnego lub prawa, a nie tylko podmiotom tych praw czy stosunków prawnych. W reprezentatywnym piśmiennictwie wyraźnie podkreślono, że interes prawny w ustaleniu może mieć także taki podmiot, na którego prawa lub obowiązki w jakimś zakresie - rozumianym szeroko - może wpłynąć istnienie lub nieistnienie prawa przysługującego innym podmiotom lub stosunku prawnego łączącego inne podmioty. Także w dawnym oraz w nowszym orzecznictwie dostrzega się potrzebę szerokiego rozumienia interesu prawnego w ustaleniu, rozumianego jako potrzeba prawna wynikająca z określonej sytuacji prawnej, która zagraża naruszeniem uprawnień przysługujących powodowi bądź też stwarza wątpliwość co do ich istnienia czy realnej możliwości realizacji (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r. II CK 395/05) Należy więc przyjąć że w niniejszej sprawie taki interes występuje.

Sama wykładnia przepisu prawa również może być przedmiotem powództwa o ustalenie prawa. Jeżeli wykładnia tekstu umowy budzi wątpliwości, zachodzi potrzeba ustalenia rzeczywistej treści umowy przy uwzględnieniu oświadczeń woli stron składanych przed i w trakcie zawierania umowy, według ich rozumienia przez każdą ze stron. Na tym etapie wykładni ma także znaczenie zachowanie się stron po zawarciu umowy oraz w trakcie jej wykonywania. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r. V CSK 474/07). Należy więc przyjąć że sama wykładnia może być przedmiotem powództwa, co więcej zaś odmienne rozmiernienie art. 189 KPC mogło by być ograniczeniem dostępu do sądu. Pojęcie interesu prawnego w rozumieniu cytowanego przepisu wino być wykładane z uwzględnieniem szeroko pojmowanego dostępu do sądu w celu zapewnienia ochrony prawnej, opartej na istnieniu rzeczywistej potrzeby jej udzielenia. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 lipca 2014 r. I ACa 141/14)

Konkludując, należy przyjąć że została spełniona pierwsza z dwóch przesłanek powództwa, przesłanka interesu prawnego powoda w ustaleniu prawa.

Druga i konieczną przesłanką uwzględniania powództwa o ustalenie prawa jest przesłanka zasadności. Powódka tej przesłanki nie wykazała.

Sporny zapis o indeksacji (umowa najmu, art. 3.2, k.46) jest w istocie klauzula waloryzacyjną wysokości czynszu o hybrydowej konstrukcji. Co do zasady powoduje on coroczny wzrost wysokości czynszu o minimum 2% (waloryzacja „sztywna”), jednakże zawiera przy tym dwa wyjątki: przy wystąpieniu deflacji wysokość czynszu nie zostaje zwiększona i pozostaje na zeszłorocznym poziomie (wyłączenie waloryzacji), zaś w wypadku przekroczenia wysokości wskaźnika inflacji poziomu 2% , wzrost czynszu wynosi wysokość inflacji (waloryzacja „płynna”). Zarówno przedstawioną tu metodę waloryzacji płynnej , wprost (tzn. bez mechanizmu dźwigni) podążającej za powszechnie uznanym wskaźnikiem jakim jest Harmonised Index Of Consumer Prices (HICPs) jak i sztywnej, ustalonej na umiarkowanym poziomie 2% nie sposób uznać ani za niespotykane w obrocie gospodarczym i to tym bardziej, że zawarto przy tym zapis, który wyłącza waloryzację całkowicie w razie zaistnienia zjawiska deflacji, czym stanowi o ochronie interesów najemcy i urzeczywistnianiu zasad współżycia społecznego. Sąd również nie znalazł powodów by uznać taką hybrydową waloryzację, łączącą model waloryzacji „sztywnej” i „płynnej” za naruszającą granice swobody umów przyjętych w polskim prawie cywilnym.

Zapisy o corocznej waloryzacji również należą do powszechnie stosowanych w obrocie gospodarczym i nie sposób przypisać im wadliwej konstrukcji prawnej. Należy przy tym jednak pochylić nad kwestią dopuszczalności waloryzacji wysokości przed rozpoczęciem najmu i to w sposób identyczny do sytuacji w którym najem by już trwał. Sąd przy tym uznał, że skoro celem waloryzacji jest urealnienie cen w stosunku zmian obiektywnej wartości pieniądza, to uzasadnionym jest regularne waloryzowanie czynszu od przedmiotu najmu który dopiero ma powstać, wedle identycznych zasad co waloryzowanie cen najmu przedmiotów już istniejących, zwłaszcza w sytuacji jak w niniejszej sprawie kiedy między zawarciem umowy najmu (2009 r.) a powstaniem przedmiotu najmu (2011 r.) upływa znaczny okres czasu, a strony tej umowy już w chwili jej zawierania mają tego świadomość.

Pamiętać też należy, że ze wg na przyjęty wskaźnik waloryzacji co prawda jej skutki następowały y na początek roku, ale samo jej dokonanie nie było możliwe w tej dacie, bowiem należało oczekiwać na opublikowanie wskaźnika HICP.

Z cytowanego wyżej zapisu art. 3.2 umowy, akapit 2 zdanie 2 wynika, że pierwsza indeksacja ma nastąpić za okres od zawarcia umowy do końca roku, w którym galeria zostanie otworzona (tj 2011 r.). Z tekstu i wyjaśnień świadka R. T. wynika, że chodziło to dokonanie waloryzacji za lata od roku zawarcia umowy najmu do roku faktycznego rozpoczęcia jej wykonywania. Umowa nie przewiduje daty tej indeksacji, ale ze względu na moment publikacji wskaźnika waloryzacji było to możliwe dopiero po zakończeniu tego roku kalendarzowego. W tym samym zdaniu mowa od razu o kolejnej indeksacji, która miała nastąpić na początek każdego kolejnego roku. Z powyższego wynika, że zapis art. 3.2 umowy najmu przewidywał dokonanie pierwszej waloryzacji czynszu za lata 2009-2011 r. (która faktycznie mogła nastąpić dopiero w 2012 r., a kolejnej z skutkiem na początek „roku następnego” (w sensie następnego po roku, w którym nastąpiło otwarcie galerii), czyli ze skutkiem na dzień 1 stycznia 2012 r (i dalej 2013 r. itd.). Faktycznie daje to możliwość dokonania dwóch waloryzacji na początek roku 2012, ale o różnym celu i charakterze. O ile bowiem celem drugiej z nich jest coroczna, regularna waloryzacja czynszu, to pierwsza ma za zadanie „urealnienie” (czy też dostosowanie wysokości czynszu do zmiany cen wynikającej z inflacji w okresie od zawarcia umowy najmu do chwili rozpoczęcia jej wykonywania). Nie jest więc zasadnym twierdzenie, że druga waloryzacja była możliwa dopiero w 2013 r.

W odniesieniu do drugie ze spornych zapisów art. 3.2 umowy, to jego brzmienie jest jeszcze bardziej jednoznaczne i nie pozostawiające żadnego pola do powzięcia wątpliwości interpretacyjnych. W żadnym fragmencie tego postanowienia umowy nie ma mowy, o uzależnieniu dokonania waloryzacji od przekroczenia przez wskaźnik inflacji prognozy dwóch procent w roku.

Co więcej umowa przewiduje wyraźnie, że na wypadek gdy wskaźnik waloryzacji będzie ujemny, najemca obowiązany będzie do zapłaty czynszu w wysokości za poprzedni okres. Dalej umowa stanowi jedynie że podwyższenie stawki Czynszu nie może być mniejsze niż 2%. Takich zapis umowy w żaden sposób nie da się zrozumieć, że podwyższenie czynszu będzie możliwe dopiero gdy wskaźnika HICP sięgnie 2 procent. Brak zmiany wysokości czynszu jest w świetle tego zapisu zasadny tylko w razie ujemnej jego wysokości (deflacji), a w każdym innym wypadku wynajmujący może podnieść czynsz o minimum 2% (bez względu czy faktyczna wysokość wskaźnika inflacji przekroczy tę wysokość czy nie). Wbrew wywodom powoda, zapis takie nie jest równoznaczny z automatycznym podwyższaniem czynszu o minimum 2% (bez względu na waloryzację), gdyż umowa przewiduje w wypadku deflacji, iż waloryzacja w ogóle nie nastąpi, natomiast wprowadza jedynie minimalną wysokość podwyżki czynszu. Zapis taki jest w ocenie Sądu zgodny z zasadą swobody umów i – przy stosunkowo nisko określonym progu tego minimum – nie może być traktowany jako sprzeczny z zasadami współżycia społecznego czy gospodarczym przeznaczeniem prawa (do uregulowania zasady podwyżki czynszu).

Tym samym należy przyjąć, że zarzuty powoda odnośnie wadliwości wykładni dokonanej przez pozwanego za chybione.

Odnosząc się jeszcze do wykładni dokonanej przez pozwanego, Sąd uznał że choć umowę przygotowała stroną pozwana (działająca wtedy poprzez spółkę Galeria (...)) i jej ówczesnego prokurenta R. T. (1), który jest obecnie prokurentem pozwanej spółki – pomimo, iż to powódka jest następcą prawnym tej spółki) co w razie wątpliwości co do jej treści nakazywało i pozwalałoby wyklądać ją contra proferentem, to jednak jej jednoznaczne i wyraźne brzmienie nie pozostawia w zasadzie miejsca na wykorzystanie tej reguły wykładni. Należy tym samym przyjąć, że tekstualna i dosłowna wykładnia postanowień o indeksacji zastosowana przez pozwanego jest prawidłowa. Zwłaszcza w kontekście zeznań świadków tak R. T. jak i najemców P. i M. P., z których zgodnie wynika, że sporny zapis umowy najmu nie był przedmiotem negocjacji, nie budził wątpliwości stron tej umowy (z chwili jej zawierania).

Z tych względów, wracając do przesłanki zasadności powództwa z art. 189 KPC, powódka żądała ustalenia wykładni prawa contra legem. W konsekwencji powództwo było niezasadne.

Mając na uwadze powyższe – na podstawie przywołanych przepisów – należało orzec jak w cz. I sentencji wyroku i oddalić powództwo w całości.

O kosztach procesu należało – na podstawie art. 98 § 1 KPC – rozstrzygnąć z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Znajduje to uzasadnienie w fakcie, że powództwo-żądanie strony powodowej, zgodnie z wnioskiem strony pozwanej, zostało oddalone w całości. To więc strona powodowa uległa w zakresie całości swoich żądań i to ją winny ostatecznie obciążać koszty procesu, w tym koszty strony pozwanej.

Na koszty pozwanej w niniejszej sprawie składały się tylko koszty zastępstwa procesowego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 3.600 zł (ustalone w oparciu o § 11 pkt 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od złożenia kopii dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym.

Mając na uwadze powyższe – na podstawie art. 108 § 1 zd. I oraz art. 109 § 2 KPC w zw. z przywołanymi przepisami – sąd, w cz. II sentencji wyroku, postanowił zasądzić od powódki na rzecz pozwanej sumę powyższych pozycji, tj. kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron. 2015-04-10